

Arrest

nr. 290 875 van 22 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN /oco advocaat L. ZWART en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 24 september 2019.

1.2. Op 20 oktober 2020 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 30 juni 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker tekent hiertegen beroep aan op 3 augustus 2021. De beslissing van 30 juni 2021 wordt op 12 oktober 2021 ingetrokken door het CGVS en bijgevolg werd in het arrest nr. 263 882 van 19 november 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het daartegen ingestelde beroep verworpen.

1.4. Op 2 juni 2022 neemt de commissaris-generaal de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een soennitische Pashtu te zijn en afkomstig te zijn uit Zor Kalai (Kona Deh), district Kuz Kunar (Khewa) in de provincie Nangarhar (Afghanistan). U zou daar ook uw hele leven blijven wonen alvorens u problemen kreeg en Afghanistan diende te ontvluchten. U heeft vijf jaar onderwijs genoten, tot enkele maanden voor uw vertrek, en hielp uw familie daarnaast bij hun landbouwactiviteiten.

U verklaarde dat uw vader sedert een jaar of acht of negen werkte voor de Amerikanen op de luchthaven van Jalalabad, eerst als arbeider, nadien als bewaker. Ongeveer een half jaar voor uw vertrek zou dat in uw dorp bekend geraakt zijn. Uw vader werd daarop via uw oom door de taliban aangemaand te stoppen met zijn werk, hij bleef evenwel regelmatig naar huis komen. Ergens in de herfst van 1397 (2018) werd hij bij een dergelijke terugkeer thuis doodgeschoten door de taliban. Zelf was u toen bij uw maternale oom. Gezien de taliban uw moeder ook duidelijk gemaakt hadden dat ze ook u zochten, als zoon van, besloot u drie dagen later Afghanistan te verlaten. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, de Balkan, Hongarije, Tsjechië en Duitsland door naar België. U kwam op 23 september 2019 in België aan en diende er de volgende dag een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaarde zich minderjarig bij aankomst in België.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw taskara en een bundel documenten mbt het werk van uw vader.

Het CGVS betekende u op 1 juli 2021 een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, waartegen u op 3 augustus 2021 beroep aantekende. Op 12 oktober 2021 trok het CGVS, mede door de gewijzigde situatie in uw land van herkomst, deze beslissing in.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag.

*De **medewerkingsplicht** vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens de inleiding op uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u **niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.***

Zo moet vooreerst worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS dient immers vast te stellen dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd.

Daarnaast legde u evenmin enig overtuigend identiteitsbewijs neer. Zo gaf u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u op het ogenblik van uw aankomst minderjarig zou zijn, u verklaarde immers dat u op dat moment 16 jaar oud was, waarop uw geboortedatum voorlopig geregistreerd werd op 30/09/2003 (zie Registratie Verzoek om Internationale Bescherming dd. 24/09/2019). Nadien werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het UZ Sint-Rafaël Leuven, dat uw minimumleeftijd veel hoger zou liggen dan u beweerde. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op 07/10/2019 een leeftijd had van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Dat u zich in België ten onrechte trachtte uit te geven voor minderjarige, blijkt verder uit de vaststelling dat u bij uw verzoek om internationale bescherming eerder in Griekenland 01/01/2000 als geboortedatum had opgegeven. Ten gehore op het CGVS, gevraagd naar uw geboortedatum, gaf u aan deze niet te kennen. U gaf er aan ongeveer in 1382 geboren te zijn, wat ongeveer overeenkomt met de leeftijd vermeld op uw taskara, met name 12 jaar oud in 1395 (zie CGVS, p.6). Dient hierbij opgemerkt dat, los van de wetenschappelijk vastgestelde leeftijd en uw andersluidende verklaringen in Griekenland, de taskara die u neerlegde hoe dan ook geen sluitend bewijs is van uw identiteit en/of leeftijd. Vooreerst kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Verder blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten sowieso erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat u zich bewust onterecht minderjarig heeft verklaard en u uw identiteit niet ontegensprekelijk wist aan te tonen. Deze vaststellingen ondermijnen reeds in ernstige mate uw algemene geloofwaardigheid.

Ten tweede wordt de vaststelling dat u het CGVS liever geen duidelijk zicht wenst te geven op uw achtergrond, verder bevestigd door een aantal andere opvallende inconsistenties die werden waargenomen doorheen uw verklaringen.

Zo legde u uiteenlopende en weinig overtuigende verklaringen af over uw eigen opleidingsniveau alsook over het tijdstip van uw vertrek en uw uiteindelijke reisweg. Zo had u aanvankelijk laten optekenen geen scholing genoten te hebben (zie Fiche NBMV), nadien gaf u dan weer aan dat u vijf jaar onderwijs afgewerkt zou hebben (zie DVZ Verklaring, pt.11). Ten gehore op het CGVS liet u optekenen dat u tot een half jaar voor uw vertrek school gelopen zou hebben, maar daarmee diende te stoppen omwille van de problemen (zie CGVS, p.11). Zoals infra uiteengezet kan aan die problemen echter allerminst geloof worden gehecht. Bovendien was u zoals supra vastgesteld op dat moment in werkelijkheid ongeveer twintig jaar oud, waardoor het ten zeerste zou bevreemden dat u dan pas in de vijfde graad zou zitten. Daarnaast konden ook uw verklaringen over het tijdstip van uw vertrek niet geheel overtuigen. U was daar namelijk aanvankelijk op de DVZ (dd.17/02/2020) al niet consistent over. U liet er zowel optekenen anderhalf jaar geleden vertrokken te zijn (zie DVZ Verklaring, pt.10, pt32) als dat uw vader 3 dagen voor uw vertrek, 15 tot 16 maanden geleden vermoord werd (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Geen gigantisch groot verschil, hoe dan ook bijzonder bevreemdend dat u zich daar op dezelfde dag toch behoorlijk verschillend over uit liet. Wat er daar ook van zij, in het eerste geval zou dat betekenen dat u ergens in ongeveer augustus 2018 Afghanistan zou hebben verlaten, in het tweede geval eerder in oktober of november 2018. Ten gehore op het CGVS plaatste u uw vertrek dan weer eerst op het einde van 1397, wat zou neerkomen op (eventueel uiterlijk 2018) wellicht eerder begin 2019. Waarna u dan aangaf dat de maïs op de velden stond en het bijna tijd was om deze te oogsten (zie CGVS, p.6). Wat dan weer doet vermoeden dat het eerder in de herfst (van 2018) moet geweest zijn, nu uit toegevoegde informatie blijkt dat de maïs in uw regio gewoonlijk in juni/juli gezaaid wordt en in oktober geoogst wordt. Gewezen op uw verklaringen, gaf u aan dat u de precieze maand van uw vertrek niet wist, maar dacht dat u rond asad, voor mizan was vertrokken, wat dan weer opnieuw eerder naar juli-augustus (2018) zou wijzen. Verder legde u ook over andere aspecten van uw reisweg uiteenlopende verklaringen af. Waar u op de DVZ nog aangaf van Afghanistan meteen naar Iran te zijn gereisd (zie Fiche NBMV; zie DVZ Verklaring, pt.32), verklaarde u op het CGVS via Baluchistan naar Iran gereisd te zijn, waarmee u dus impliceerde via Pakistan gepasseerd te zijn (zie CGVS, p.22). Daarnaast gaf u aanvankelijk nog aan dat de smokkelaar die uw reis regelde 'Kamando' heette (zie DVZ Verklaring, pt.31), nadien zou het een zekere 'Khan' geweest zijn, meer informatie zou hij u niet hebben willen geven (zie CGVS, p.23).

Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u, behalve over uw leeftijd, ook doelbewust geen zicht wenst te scheppen op uw werkelijke opleidingsniveau, uw vertrekdatum uit Afghanistan en uw reisweg.

Ten derde dient te worden vastgesteld dat u ook de oorzaak van uw problemen, met name het werk van uw vader als arbeider en nadien als bewaker voor de Amerikanen op de luchthaven van Jalalabad, allerm minst aannemelijk wist te maken. U legde daar immers uiteenlopende en weinig overtuigende verklaringen over af. Zo had u om te beginnen op de verklaring die u aflegde als 'minderjarige' helemaal niets vermeld van het werk van uw vader, ook niet als de oorzaak van uw problemen (zie Fiche NMBV). Op de vragenlijst van het CGVS, dewelke u invulde bij de DVZ, liet u optekenen dat uw vader werkte met de Amerikanen, meer niet. U niet wist wat zijn exacte job was, u verwees daarvoor simpelweg naar de documenten die hij van de Amerikanen zou verkregen hebben (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Ten overstaan van het CGVS gaf u dan plots aan dat hij jarenlang werkzaam was voor de Amerikanen op de luchthaven van Jalalabad, eerst als arbeider, nadien als bewaker. Meer nog, hij zou jullie daar thuis bovendien vanalles over verteld hebben (zie CGVS, pp.13-14). Gevraagd waarom u dan eerder had verklaard eigenlijk niet te weten wat zijn precieze job was, kwam u niet verder dan de 'uitleg' dat u gevraagd was het kort te houden (zie CGVS, p.17), wat uiteraard allerm minst overtuigt. Bovendien bleek u, ondanks het feit dat u verschillende keren aangaf dat hij wel degelijk over zijn werk verteld zou hebben, daarover zo goed als niets te kunnen vertellen. Zo bleek u niet te weten waar in Jalalabad de luchthaven waar uw vader al die jaren gewerkt zou hebben zich precies bevond, kon u niet verduidelijken hoelang hij er precies als arbeider en als bewaker had gewerkt, wist u niet voor wie hij precies werkte (u kwam niet verder dan "de Amerikanen"), op welke basis dat was, welke divisies van het leger daar zaten, wat het loon van uw vader was of welke wapens hij dan precies droeg. Ook gevraagd zijn taken te omschrijven, kwam u niet verder dan de uiterst vage beschrijving dat hij arbeider was wanneer ze dingen aan het bouwen waren en bewaker was aan de ingang en de toren. Gevraagd vrijuit verder te vertellen over het werk van uw vader, gaf u aan dat niet te kunnen, u hield het erbij dat hij er gewoon bewakingswerk deed en volleybal speelde (zie CGVS, pp.13-14, p.21).

U legde weliswaar verschillende documenten neer ter staving van het werk van uw vader, ook deze konden niet overtuigen. Zo dient vooreerst herhaald dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen -wat in casu niet het geval is- en de beperkte bewijswaarde van Afgaanse documenten gezien de wijdverspreide corruptie en de alomtegenwoordigheid van vervalste documenten. Daarnaast dient ook opgemerkt dat u geen enkel identiteitsbewijs van uw vader neerlegde, waardoor u hoe dan ook niet aannemelijk wist te maken dat de man vermeld in de documenten ook daadwerkelijk uw vader is. U verwees naar uw eigen taskara, waarop zijn naam vermeld staat (zie CGVS, p.18), zoals supra uiteengezet kon dat document allerm minst overtuigen. Uw bewering dat de persoon vermeld op de documenten uw vader zou zijn wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat op één van de documenten vermeld staat dat hij geboren is op 01/01/1984, waardoor hij, afgaande op uw wetenschappelijk vastgestelde geboortedatum, veertien jaar oud moet geweest zijn wanneer u geboren werd. Op zich al uitermate bevreemdend, nog frappanter gezien u zelf (in 2019) nog aangaf dat hij ongeveer éénenveertig jaar oud was (zie Fiche NMBV). Verder dient ook bemerkt dat u geen contract, badge, loonbrief, bankkaart of document van zijn werkgever mbt zijn overlijden neerlegde. Voorts blijkt dat de door u wel neergelegde documenten ook slechts teruggaan tot 2016 (ten laatste), wat de indruk wekt dat de betreffende persoon er niet langer dan dan werkte. Temeer gezien op één van de documenten vermeld staat dat het contract van de betreffende persoon eindigt op 30/11/2016. Hierop gewezen, gaf u aan dat u geen recentere documenten had, dat uw vader die niet had meegebracht, al zou hij er wel zijn blijven werken (zie CGVS, p.18). U voegde daar na een nieuwe confrontatie nog aan toe dat hij tijdelijk gestopt was (zie CGVS, p.20), wat niet meer dan een ad hoc-toevoeging lijkt. Wat er daar ook van zij, dat u dergelijke uiteenlopende en vage verklaringen aflegde over het werk van uw vader, alsook niet in staat was overtuigende documenten ter staving daarvan neer te leggen, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid ervan, minstens de ernst van uw beweerde problemen.

Ten vierde komt door bovenstaande vaststellingen ook de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen al ernstig in het gedrang. Bovendien blijkt diezelfde ongeloofwaardigheid eveneens uit volgende vaststellingen. Zo legde u immers compleet uiteenlopende verklaringen af over uw beweerde problemen, bij de DVZ en ten gehore op het CGVS. Op de verklaring die u vlak na aankomst aflegde als 'minderjarige' had u immers nog laten optekenen dat u omwille van problemen met de taliban, met name **gedwongen rekrutering**, naar België was gekomen (zie Fiche NMBV).

Pas nadien kwam u op de proppen met het verhaal van het **werk van uw vader voor de Amerikanen**, waarover u zoals supra uiteengezet bovendien ook allesbehalve consistent bleek. Geconfronteerd met deze uiteenlopende verklaringen over de kern van uw relaas, gaf u aan dat u er (ook) toen (als 'minderjarige', nvdr) wel degelijk had verklaard dat u problemen had met de taliban (wat klopt), maar dat

het toen niet ging over rekrutering, wel over de job van uw vader (zie CGVS, p.26). Waarom die gedwongen rekrutering dan destijds vermeld werd, blijft dan ook een raadsel. Hoe dan ook konden uw verklaringen over de dood van uw vader en uw eigen problemen in de nasleep daarvan niet overtuigen. Zo is het vooreerst al zeer bevreemdend dat u aangaf dat uw vader, ondanks de lokale sterkte van de taliban, het feit dat zijn werk door hen recent ontdekt zou zijn en jullie daarom ook al bedreigd zouden zijn, nog verschillende keren naar huis zou zijn teruggekeerd. Bovendien, waar u aanvankelijk op de CGVS vragenlijst nog had laten optekenen dat uw vader **thuis** werd vermoord, gaf u in eerste instantie ten gehore op het CGVS aan dat hij **op zijn werkplaats** werd doodgeschoten. Dient gezegd dat u zich zelf vrijwel meteen corrigeerde en aangaf dat hij toch thuis was doodgeschoten, na van zijn werkplaats thuisgekomen te zijn (zie CGVS, pp.15-16), dat u zichzelf evenwel eerst tegensprak over dergelijk essentieel aspect spreekt boekdelen. Hierbij kan worden herhaald dat u van zijn overlijden geen enkel document wist neer te leggen, wat bijzonder bevreemdend is, temeer gezien zijn beweerde beroepsactiviteiten.

U verklaarde dat u zelf vreesde hetzelfde lot beschoren te zijn, u zou vermoord worden omwille van het werk van uw vader, omdat u de zoon van uw vader was en u in de toekomst, wanneer u oud genoeg zou zijn, mogelijks hetzelfde werk zou gaan doen (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5; zie CGVS, p.24). Los van de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over uw eigen leeftijd en het werk van uw vader, dient ook opgemerkt dat de taliban u al een half jaar eerder, wanneer het werk van uw vader hen bekend geraakt zou zijn, viavia al op gelijkaardige manier zouden bedreigd hebben maar u desondanks klaarblijkelijk wel tot aan de dood van uw vader ongemoeid hadden gelaten, terwijl u zich nochtans in hun onmiddellijke nabijheid bevond. Bovendien is het wezenlijk verschillend of ze u zouden zoeken om u te vermoorden (zie CGVS & CGVS Vragenlijst) dan wel om u gedwongen te rekruteren (zie Fiche NBMV). Dat u aanvankelijk aangaf dat uw moeder hen op de fatale dag verteld zou hebben dat u niet thuis was (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5), om dan nadien te laten optekenen dat ze verteld zou hebben dat haar zoon vermist was en hij door hen (de taliban zelf) was meegenomen (zie CGVS, p.25), bevestigt ten overvloede de ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Dat u **ten slotte** verklaarde dat u langs tal van Europese landen bent gepasseerd zonder klaarblijkelijk de nood te voelen in één van deze veilige landen om internationale bescherming te verzoeken, ondermijnt uw vrees voor vervolging verder in belangrijke mate. Van een verzoeker om internationale bescherming die uit vrees voor zijn leven zijn land van herkomst is ontvlucht kan echter worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt in het land waar hij toevlucht zoekt. U diende wel een verzoek in Griekenland in, al trachtte u dat in alle talen te ontkennen (zie DVZ Verklaring, pt.22), maar staakte daar klaarblijkelijk uw procedure. Nadien reisde u echter door via tal van veilige landen, maar diende uiteindelijk pas in België een verzoek om internationale bescherming in. U had immers vernomen dat het hier goed is voor minderjarigen, wat gezien bovenstaande allerminst ernstig te noemen is.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op 20 oktober 2020 plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsvername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw **individuele situatie** dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsvername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofdte aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsvername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat **in uw geval** een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te

nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie

heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het

EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022 en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van

de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het

risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, artikel 1, (A) van de Conventie van Genève, artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikelen 48/4 en 48/6 van de Vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, het algemeen beginsel van voorzichtigheid en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en van zorgvuldigheid.

Verzoeker gaat vooreerst in op de motieven met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus. Hij wijst vooreerst op het arrest nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022 en stelt op grond hiervan dat hij de mogelijkheid moet krijgen om op passende wijze relevante individuele elementen aan te brengen waaruit een nood aan internationale bescherming kan blijken. Dit is volgens hem *in casu* niet gebeurd zijn aangezien hij na de machtsovername door de taliban niet meer gehoord is door verwerende partij. Verzoeker stelt dat hij een lange periode in België heeft geleefd waardoor hij als ongelovige gezien zal worden door de taliban in het geval dat hij zou terugkeren naar Afghanistan en dat zijn leven hierdoor in gevaar zal zijn. Ter staving citeert hij een vers uit de Koran. Vervolgens stelt verzoeker met betrekking tot de geloofwaardigheid van zijn relaas dat hem het voordeel van de twijfel gegund moet worden indien de Raad hierover twijfelt en houdt vervolgens een theoretisch betoog over dit vluchtelingenrechtelijk principe. Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij voor de machtsovername door de taliban werd gehoord en dat er geen specifieke vragen gesteld werden over de gedragingen van verzoeker, zijn conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de duur van het verblijf in een Westers land of zijn zichtbaarheid. Hij besluit dit deel van zijn betoog door te stellen dat hij meent dat hij uit een zeer conservatief milieu afkomstig is en dat zijn jarenlange verblijf in Europa het zeer waarschijnlijk maakt dat hij met vervolging geconfronteerd zal worden in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Vervolgens gaat verzoeker in op de subsidiaire bescherming en betoogt dat de situatie in Afghanistan onstabiel en chaotisch is en dat deze is verslechterd sinds de terugtrekking van de internationale strijdkrachten in augustus 2021. Hierbij verwijst hij naar enkele mediaberichten die de (voormalige) staatssecretaris voor asiel- en migratie, het CGVS en de UNHCR destijds de wereld in stuurden. Voorts wijst verzoeker, onder verwijzing naar enkele persartikels erop dat de beloften van de taliban met betrekking tot amnestie en vrede met scepsis onthaald worden.

Ook wijst verzoeker op enkele aanslagen en de aanwezigheid van Islamitische staat en Al-Qaida in Afghanistan. Verzoeker meent dan ook dat hij gezien de verslechterde situatie in Afghanistan en de provincie Nangarhar absoluut niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Daarbij verwijst verzoeker ook naar het reisadvies dat op 28 maart 2022 op de webpagina van de Belgische FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking terug te vinden was en stelt dat als men ervan mag uitgaan dat het te gevaarlijk is voor een Belg om naar Afghanistan te reizen het onmogelijk is voor hem om er te leven. Voorts betoogt verzoeker, na een theoretische uiteenzetting, dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan het gedrag en de acties van de taliban. Zo wijst hij op het gegeven dat de taliban Afghanistan niet goed besturen waardoor de financiële en medische infrastructuur op instorten staat en op het feit dat het aantal actieve humanitaire hulporganisaties en hun fondsen drastisch geslonken zijn door de machtsovername. Op grond van het voorgaande vraagt verzoeker in hoofdorde hem de vluchtelingenstatus toe te kennen. In ondergeschikte

orde vraagt hij hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en een bewijs van juridische bijstand toe aan het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

3.1. Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 15 mei 2023 neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen worden ter kennis gebracht:

(1) EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf; (2) EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>; (3) EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (4) COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022 (papieren versie in bijlage); (5) COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (6) EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (7) EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (8) EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (9) EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf.

3.2. Verzoeker legt een aanvullende nota dd. 24 mei 2023 neer waarin wordt verwezen naar twee arresten van de Raad, waarin de vluchtelingenstatus van de respectievelijke verzoekers wordt erkend, en de Nansen Note van 18 oktober 2022 (internetlink).

Verzoeker legt ter terechtzitting een tweede aanvullende nota neer waarin volgende nieuwe elementen worden ter kennis gebracht:

- individuele rekeningen vanaf 27 juni 2022 tot 19 mei 2023 (werk in de logistiek);
- documenten met betrekking tot de schooljaren 2019-2020 en 2020-2021.

4. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoeker verklaart bij indiening van zijn verzoek om internationale bescherming de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Uit de bestreden beslissing en de gegevens van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de Afghaanse nationaliteit van verzoeker niet betwist wordt. Evenmin wordt betwist dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Zor Kalai (ook Kona Deh genoemd) in het district Kuz Kunar in de provincie Nangarhar.

In de bestreden beslissing worden ernstige twijfels geuit over de door verzoeker opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. De Raad stelt vast dat de door verzoeker verklaarde leeftijd bij registratie van zijn verzoek (16 jaar, 30 september 2003) verschilt van het resultaat van de leeftijdstest die op verzoek van de Dienst Voogdij werd uitgevoerd en waaruit blijkt dat verzoeker op 7 oktober 2019 een leeftijd had van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar (beslissing Dienst Voogdij, 9 oktober 2019). Verzoeker verklaart bij het CGVS dat hij zijn geboortedatum niet kent, maar ook dat hij in 1382 is geboren (notities PO, p. 5). Dit laatste stemt volgens de bestreden beslissing overeen met de gegevens op de door verzoeker neergelegde taskara, met name dat hij in 1395 12 jaar oud was. Verzoeker legde de kopie van zijn taskara en de documenten met betrekking tot het werk van zijn vader pas voor bij het CGVS en verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat de documenten hem werden opgestuurd door zijn oom langs moederszijde (notities PO, p. 3). Er kan uit de gegevens van het rechtsplegingsdossier niet worden opgemaakt wanneer verzoeker zijn taskara en de andere stavingstukken heeft gekregen aangezien de vraag hem niet werd gesteld. De door verzoeker verklaarde leeftijd bij registratie van zijn verzoek lijkt in ieder geval ongeveer overeen te stemmen met de leeftijd vermeld op zijn taskara. Dit verklaart nog steeds niet het verschil tussen de door verzoeker verklaarde leeftijd en het resultaat van de leeftijdstest, maar in de huidige stand van zaken kan, gelet op het gegeven dat vele Afghanen hun exacte geboortedatum niet kennen en dat vaak een schatting wordt gemaakt van de leeftijd van een persoon bij de uitreiking van een taskara, zoals aangegeven in de bestreden beslissing worden vastgesteld dat de door verzoeker bij registratie verklaarde leeftijd ongeveer overeenstemt met de gegevens op zijn taskara en niet zonder meer kan besloten worden dat verzoeker zich bewust onterecht minderjarig zou hebben verklaard. De Raad stelt weliswaar vast dat volgens de gegevens verstrekt door de Dublin eenheid van de Griekse Ministry of Citizen Protection, door de Griekse autoriteiten als geboortedatum 01/01/2000 werd geregistreerd voor verzoeker, maar hieraan kan gelet op het voorgaande geen doorslaggevend belang worden gehecht. In dit verband stelt de Raad ook vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij de door verzoeker verklaarde leeftijd van zijn ouders heeft meegekregen (notities PO, p. 26).

In zoverre de door verzoeker neergelegde kopie van zijn taskara in de bestreden beslissing wordt beoordeeld als een *“niet overtuigend identiteitsbewijs”* en daarbij verwezen wordt naar de landeninformatie waaruit blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is en er slechts zeer beperkte waarde aan kan worden gehecht bij het vaststellen van de identiteit van Afghaanse verzoekers, stelt de Raad vast dat uit deze landeninformatie evenmin kan worden afgeleid dat aan dergelijke documenten geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht. De door verzoeker voorgelegde taskara geldt *in casu*, mede gelet op de vaststellingen met betrekking tot verzoekers leeftijd en zijn verklaringen, en gelet op het gegeven dat verzoekers Afghaanse nationaliteit, die deel uitmaakt van verzoekers identiteit, niet wordt betwist, minstens als een begin van bewijs van zijn identiteit.

De Raad stelt evenwel vast dat uit niets kan blijken dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid onder artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State om een beroep aan te tekenen tegen de beslissing van de Dienst Voogdij en wijst er op dat de beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Ook ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij bijgevolg vast.

6.3. Met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde vrees voor de taliban omwille van het feit dat zijn vader voor de Amerikanen zou gewerkt hebben voor de machtsverovering, stelt de Raad in navolging van de bestreden beslissing vast dat verzoeker de activiteiten van zijn vader en dus de directe oorzaak van zijn problemen met de taliban en directe aanleiding voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk maakt.

De Raad merkt vooreerst op dat daarbij geen doorslaggevend belang kan worden gehecht aan de vastgestelde verschillen tussen de verklaringen zoals genoteerd op de fiche Niet-Begeleide Minderjarigen en deze genoteerd in de vragenlijst CGVS en de notities van het persoonlijk onderhoud. Lezing van de Fiche Niet-Begeleide Minderjarige leert dat deze slechts zeer summier handgeschreven informatie aan de hand van enkele kernwoorden bevat en het administratief dossier verder geen informatie bevat over de omstandigheden waarin deze verklaringen werden opgetekend, zodat op basis hiervan geen sluitende conclusies kunnen gemaakt worden met betrekking tot de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Met betrekking tot de vastgestelde verschillen in verzoekers verklaringen bij de DVZ over het tijdstip van zijn vertrek uit Afghanistan, stelt de Raad vast dat deze, zoals overigens deels ook aangegeven in de bestreden beslissing, niet significant zijn nu het om een verschil van maximaal drie maanden gaat en verzoeker in de vragenlijst CGVS geen precieze datum van de dood van zijn vader aangaf maar stelde dat hij vijftien tot zestien maanden voordien was vermoord.

Hoe dan ook acht de Raad de vaststellingen met betrekking tot verzoekers reisweg en tijdstip van vertrek weinig relevant in het licht van de overige vaststellingen met betrekking tot verzoekers verklaringen over

zijn vaders activiteiten voor de Amerikanen samen gelezen met de door hem neergelegde documenten die hierop betrekking hebben.

Zo stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen over de activiteiten van zijn vader weinig doorleefd en overtuigend zijn. Verzoeker komt immers niet verder dan te stellen dat zijn vader 7 of 9 jaar voor het persoonlijk onderhoud begonnen is op Jalalabad luchthaven, eerst als arbeider en later als bewaker en weet verzoeker niet of hij rechtstreeks voor de Amerikanen werkte, noch welke wapens hij gebruikte. Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoekers vader niet veel details vertelde over zijn activiteiten de Amerikanen, wijst de Raad erop dat in de door verzoeker neergelegde documenten met betrekking tot verzoekers vader het type wapen dat hij gebruikte uitdrukkelijk wordt vermeld en de plaatsen waar hij werkte, zodat hieruit in elk geval blijkt dat verzoeker niet op de hoogte is van de inhoud van de door hem neergelegde documenten. De Raad stelt samen met verwerende partij vast dat het document getiteld *“letter of authorization”* dat betrekking heeft op verzoekers vader als geboortedatum 1/1/1984 vermeldt (administratief dossier, documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 2), wat gelet op het resultaat van de leeftijdstest van verzoeker zou betekenen dat zijn vader 14 jaar oud zou zijn geweest bij de geboorte van verzoeker en bijgevolg weinig aannemelijk is. Verder stelt de Raad vast dat het meest recente document dat verzoeker neerlegt met betrekking tot de activiteiten van verzoekers vader voor de Amerikanen dateert van december 2016, zodat in elk geval geen documenten voorliggen met betrekking tot het werk dat zijn vader zou hebben gedaan voor de Amerikanen na deze datum, terwijl verzoeker minstens twee jaar later uit Afghanistan is vertrokken en hij de dood van zijn vader drie dagen voor zijn vertrek uit Afghanistan situeert.

Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn vader verschillende keren naar huis zou zijn teruggekeerd toen hij voor de Amerikanen werkte en nadat de taliban al had ontdekt dat hij voor hen werkte. Gelet op het feit dat volgens zijn verklaringen de taliban sterk aanwezig waren in zijn regio van herkomst, lijkt het bijzonder risicovol dat zijn vader in die periode regelmatig naar huis terugkeerde. Deze vaststelling ondermijnt verder de beweerde problemen van verzoekers vader, waaraan verzoeker zijn vrees voor de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan ontleent. Tenslotte maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij omwille van de activiteiten van zijn vader gevisieerd zou zijn door de taliban. Zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing verklaarde verzoeker dat hij zelf ook reeds een half jaar voor zijn vertrek onrechtstreeks zou zijn bedreigd. Evenwel maakt verzoeker evenwel geen gewag van enige pogingen vanwege de taliban om hemzelf te treffen in die periode, niettegenstaande het gegeven dat zij op de hoogte waren van de verblijfplaats van verzoeker. Bovendien verklaarde verzoeker enerzijds in de vragenlijst CGVS dat zijn moeder op de dag dat zijn vader zou zijn vermoord, aan de taliban had gezegd dat hij niet thuis was, terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat zijn moeder de taliban om de tuin leidde door te zeggen dat verzoeker vermist was en door hen was meegenomen (notities PO, p. 25). Het gegeven dat verzoeker over dit kernpunt in zijn relaas zeer uiteenlopende verklaringen aflegt, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel verweer voert tegen de desbetreffende motieven in de bestreden beslissing en dus ook de hierboven aangehaalde pertinente ongerijmdheden en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen en de vaststellingen inzake de documenten die betrekking hebben op zijn vader op geen enkele wijze ontkracht.

Gelet op het geheel van verzoekers verklaringen en de door hem voorgelegde documenten, beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn vader actief was voor de Amerikanen tot kort voor zijn vertrek en bijgevolg evenmin dat hij omwille van deze activiteiten gezocht werd door de taliban.

De loutere vaststelling dat verzoeker de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk maakt, ontslaat de asielinstanties niet van de verplichting om te onderzoeken of in hoofdzaak verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of risico op ernstige schade ten aanzien van het land kan worden aangenomen omwille van de gewijzigde omstandigheden in zijn land en regio van herkomst.

De Raad wijst erop dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift en zijn aanvullende nota onder meer baseert op een vrees voor vervolging omwille van het feit dat hij in geval van terugkeer als ongelovige zal worden beschouwd als gevolg van de lange periode gedurende dewelke hij in België verblijft.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.). Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *"zina"*— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het

Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 December 2021 in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "*Guidance Note*" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid: (1) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn.

Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*". Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht,

de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker in september 2019 in België is aangekomen en enkel in oktober 2020 en dus ruim voor de machtsovername door de taliban door verwerende partij werd gehoord. Zoals reeds aangehaald blijkt uit de beslissing van de Dienst Voogdij dat volgens de resultaten van de leeftijdstest verzoeker meerderjarig was bij binnenkomst. Gelet op de standaarddeviatie van 2 jaar en verzoekers verklaring dat hij ongeveer een jaar voor binnenkomst in België is vertrokken uit zijn land van herkomst, blijkt dat hij op ongeveer 18-jarige leeftijd is vertrokken uit Afghanistan. Verzoeker verblijft ondertussen bijna vier jaar in België. Uit de door verzoeker ter terechtzitting neergelegde documenten blijkt dat verzoeker van bij binnenkomst in 2019 tot 2021 school heeft gelopen in België en dat hij sinds 27 juni 2022 tot op heden werkt als logistiek medewerker bij een bedrijf dat onder meer goederen levert aan supermarkten in België.

Uit zijn verklaringen ter terechtzitting blijkt dat verzoeker uitstekend Frans en zeer goed Nederlands spreekt. Verzoeker licht toe dat hij ondertussen in Kortrijk woont en in Antwerpen werkt en er tijdens de week bij een vriend verblijft en op deze manier ook Nederlands heeft geleerd.

Uit dit alles blijkt dat verzoeker sinds zijn aankomst in België zich openstelt voor de Belgische samenleving en er actief in participeert en via zijn activiteiten noodzakelijkerwijze met westerse waarden en opvattingen wordt geconfronteerd. Zo hieruit niet noodzakelijk blijkt dat verzoeker zich daadwerkelijk westerse waarden en normen heeft eigen gemaakt in die mate dat deze fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit, kan wel redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoekers activiteiten en verblijf in België een impact hebben gehad op zijn ontwikkeling als jongvolwassen persoon en zich onbewust westerse gedragingen en kenmerken heeft eigen gemaakt die hij niet steeds zal kunnen verbergen, wat het risico verhoogt dat hij in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst argwaan zal wekken.

Verder is ook niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Zor Kalai (ook gekend onder de naam Kona Deh) in het district Kuz Kunar (Khewa) in de provincie Nangarhar. Uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de provincie Nangarhar de vierde meest door geweld getroffen provincie is in Afghanistan van alle 34 provincies, voornamelijk in het kader van de strijd tussen de taliban en ISKP (Islamic State Khorosan Province) (COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022)” van 23 september 2022, p. 5). ISKP is een transnationale Salafi-Jihadistische organisatie die hevig gekant is tegen alles wat westers is en die een sterke aanwezigheid heeft in de oostelijke provincies van Afghanistan, waaronder Nangarhar en Kunar.

De Raad is van oordeel dat gelet op het geheel van bovenstaande elementen en factoren eigen aan verzoeker, hij aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban of de in zijn regio aanwezige strijdende groeperingen zoals ISKP zal komen te staan en dat verzoeker daarbij wordt gepercipieerd als een persoon die verwesterd is of de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Daarbij moet ook rekening worden gehouden met het gegeven dat verzoeker ruim voor de machtsovername door de taliban uit Afghanistan is vertrokken en dus niet vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen die ondertussen aanzienlijk zijn verstrakt onder het taliban regime.

Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met verzoekers profiel die onder de aandacht van de taliban (of ISKP) komt omwille van een toegedichte verwestering of religieuze, morele of sociale normoverschrijding. Echter, de door beide partijen bijgebrachte en besproken objectieve landeninformatie wijst op “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen. Uit deze informatie blijkt verder dat personen die als verwesterd beschouwd worden het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en dat de perceptie leeft dat personen die terugkeren waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen.

In acht genomen het geheel van bovenstaande elementen en de persoonlijke omstandigheden eigen aan verzoeker cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie door beide partijen bijgebracht, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen op basis van een toegeschreven politieke of godsdienstige overtuiging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is.

De Raad treedt immers, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA *“Country Guidance”* (p. 147) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgt ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming, indien verzoeker zou worden beschouwd als verwesterd of hiervan beschuldigd zou worden. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA *“Country Guidance”* concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 148-149).

Tot slot blijkt uit het rechtsplegingsdossier niet dat op verzoeker een van de uitsluitingsclausules van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET